

Η ΦΥΣΙΣ ΕΙΣΑΙ ΣΥ.

Πόσο γιὰ μέ γλυκύτατη
Καὶ μαγικὴ 'ναι ἡ φύσις·
Γιὰ μέ ἔχουν κ' ἄλλη ἀπόκρυφα
Ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις·
Τ' ἀστέρια μέ μαγεύουνε,
Μὲ θέλγει τὸ φεγγάρι,
Ὅλα γιὰ μέ ἔχουν χάρι,
Σ' ὅλα θωρῶ εὐμορφιά!

Ἀλλ' ἂν ἡ μοῦρα ἡ ἄσπλαχνη
Σὲ φυλακὴν μέ κλείσῃ,
Καὶ δὲν ἰδῶ τὴν ἀνοιξί,
Καὶ χάσω πλεῖα τῇ φύσει,
Ἐπὶ φθάνει, Μαρία μου,
Νὰ ἰδῶ 'ς τὴν ἐρημιὰ μου
Γιὰ νὰ φανῇ ἐμπροστί μου
Ἡ φύσις ἡ γλυκειά!

Σ' ἐσὲ θωρῶ τὸ χάραγμα
Τὸν ἥλιο 'σὺν ζυπνῇ,
Ὅπου τῇ γῇ τὴν ἄχαρη
Μ' ἀχτίδες χαιρετάει·
Ὅταν τὸ κρινομέτωπο
Ἡ ὀργὴ σου κοκκινίξῃ,
Τὸν βλέπω ποῦ ροδίζει
Τὰ νέφη τὰ λευκά.

Τὰ μάτια σου ἔχω γι' ἄστρα μου,
Τὸ δάκρυ τοὺς δροσιὰ μου,
Σ' τὸ γαλανὸ τὸ χρώμα τοὺς
Θωρῶ τῇ θάλασσά μου,
Τοῦ κάμπου μέ τὰ στήθη σου
Εὐρίσκω τὴ μοσκιδά,
Τοῦ δένδρου τὴν ἰσκιὰ
Σ' τὰ ξέπλεκα μαλλιά!

Μὴ δὲν θωρῶ 'ς τὰ δόντια σου,
'Αγάπη μου, τὸ χίονι;
Ὅταν 'μιλῇς, τ' ἀπδόνει
Μὴ τάχα δὲν λελῇ;

Τὰ βόδια εἶναι τὰ χεῖλη σου,
Τὰ χέρια σου εἶν' οἱ κρίνοι,
Ὁ ὕπνος σου ἡ γαλήνη,—
Ἡ φύσις εἶσαι σύ!

Μάρτιος. 1873.

Α. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Ε. ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ὁ βελὸς-βέλως-ἔλος.

Οἱ λύσαντες πρῶτοι τὸ αἰνίγμα ἦσαν οἱ Κ. Κ. Φριδερίκος Καρρέρ, Ἀδρ. Φαράδς καὶ Σπυρίδων Παππαῖωανρόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Ἐμὲ νύκτωρ ἀνέλυσεν ἔλως ἡ Πηνελόπη.
Καὶ φρουδοὶ τῇ ἀπέβαινον οἱ καθ' ἡμέραν κόποι.
Ὡς κεφαλὴν φέρω αὐτὸ τὸ ὕψηλόν στοιχεῖον,
'Ἦς ἄνευ, κατὰ πρόβληψιν, οἰκῶ ἐν τῷ μνημείῳ.
'Αν ὅμως καὶ τὸν τράχηλον ὁ τάλας ἀποβάλλω,
Τὴν ἀθυμίαν σοὶ ἀφαίρω, ὅσον οὐδὲν τι ἄλλο.

Α. Τ.

Ὁ πρῶτος λύτης τοῦ ἀνωτέρω αἰνίγματος λαμβάνει ἐν ἀντίτυπον τῆς ἐσχάτης ἐκδοθείσης «Μουσ. λίδος» τοῦ Δρ. Ζήφου.